

39. szám.
Szeptember 16. 1876

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátság-terei Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

UTI TÁSKÁMBÓL.

Irja JÓKAIMÓR.

A csengeri kakas.

CSENGER egész községe egyszerre lett kálvinistává és akkor a templomokat is átadomították a reformált hitvallás szertartásaihoz.

A szép nagy mór-izlésű torony teteje is kőből épült, s azon egy roppant kökereszt emelkedett. Azt a jelvényt templom bontás nélkül nem lehetett eltávolítani. Fogták: lyukat furtak felyül a keresztbe, s abba ültették bele az új felekezet jelvényét, az érczakast.

Egyszer keresztül utazik Eszterházy érsek Csengeren, s meglátja ezt a sajtyszerű jelvényt a tornyon.

Azon időben Hadady uram volt az egyház kurátora.

Kérdi tőle az érsek: »Miért áll a kakas a keresztben?»

Hadady uram pedig gyors eszű ember volt s megfelelt magáért.

— Azért, mert a kereszt elbirja a kakast; de a kakas nem bírná el a keresztet.

Nagy Pista és Bem.

Nagy Pista híres volt, mint színész, és mint adomahős; még mint katona is megérdemli, hogy megemlegessék. Örmesteriségig vitte, mint honvéd.

A piski ütközetben harmadszor foglalták el már a hidat az osztrák csapatok, s ez úttal már a gerendákat is felszedték róla, hogy a huszársággal ne lehessen keresztül vágatni rajta.

Ekkor mondá Bem azt az elkeseredett szót, hogy:

»Ist die Brucken verloren, Siebenbürgen verloren«

Erre az özszekeveredett fegyveres csoportból kiválik egy örmester tizenkét honvéddel, s rohant szurongszegezve a hidnak.

Bem, a mint meglátja ezt a veres pofájú alakot a tűzbe rohanni, rákiált.

— Was wollen Sie, Feldwebel?

Nagy Pista odakiált neki.

— Stürmen, Herr General: — azt a vén polyák Istenedet!

S percz muíva visszafoglalták a hidat: s ezzel az útközet meg lett nyerve.

Nagy Pista visszakerült épkézláb.

Bem odament hozzá s megveregette a vállát.

— Sehr brav, Feldwebel! — Aber fluchen Sie nicht meinem Herren Jezus Christus!

A h o n v á g y.

T...y Sándor és K...y Gyuri két kiváló vész-tagja a magyar emigrationnak, azokban a vigasztalan napokban, a mik majd felköltötték majd elaltaták a reménységet, a hazába ismét visszatérhetni; együtt időztek Genfben, s ott segítettek egymásnak — építeni a fellegyarákat.

Minden érzékenység gyöngeség: így a honvágy is az; férfiak nem szokták azt megvallani egymásnak, hogy fáj a szívük; inkább elűtik tréfával.

Egyszer künn sétálnak többed magukkal a mezőn s intézik a magas politikát. T...y Sándor e közben észreveszi, hogy K...y Gyuri el-elmaradoz a társaságtul, s valamit felszed a gyepről s azt alattomban, hogy senki észre ne vegye, a zsebébe csusztatja.

Rálesett, hogy mi az, a mit gyűjtöget, s megütközve látja, hogy az semmi sem más, mint száraz tehéntrágya.

Megvárta hogy egyedül maradjon vele s megkérdezhesse tőle:

— Hát te mi a tatárnak szeded fel a mezőről a tehéntrágyát?

K...y Gyuri fülig pirult e szóra, mint a tetten kapott szerelmes.

— Bolondság! — Már csak megvallom neked. — Mikor haza megyek, bezárkozom a szobámba, tányérra halmozom ezt az őszszeszedett trágyatözeget, meggyujtom: — s aztán annak a büze mellett azt képzelem, hogy odahaza vagyok, az én kedves alföldemen.

Mind a kettőnek a szeméből kicsordult egyszerre a könny...

... Erre a bolondságra!

TITKOS SZERELEM.

— Grün Anszätz. —

APAPNAK szép szeretője vagyok.
Ezt jól elrejtve tartja,

Mint gyöngy a kagyló rabja,
Mint ozikét föld a berek,
Miként a bánya érczeket,
Hogy kém fel ne találja,
És senki meg ne lássa.

Egykor hazajött onnan vidoran,
De hattyú dalolt a habokban:

»A páter már otthon van!
Nyert édes pillantásokat,
Csókolta a piros ajak,
És isteni volt élve,
De halgatnom kell végre...«

A háztetőn a fecske beszélt:

»Hol lakik a pap babája?
Zöld erdőn van kis háza:

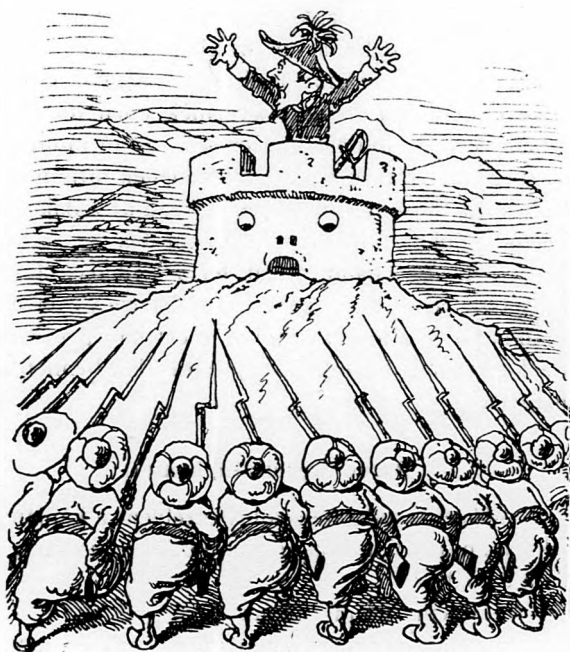
A kapunál két hárs susog,
Ugrókutban a hab locsog;
Az ablakon rózsá terem
S az ablakfüggöny zöld selyem!«

Pap udvarán a fülmile szól:
»Nem csókol a pap bibliát,
De igen: szép szőghaju lányt!
Rejti, mint özet a berek,
Mint a bánya rejt fémekeket!
De tudja hattyú tó színén,
És fecske is háztetején!«

S a fülmile így folytatá:
»Szent atya, maradj vidoran,
S csókolj, szeress minduntalan.
Hisz sorsodban osztozik márma,
Sokk keresztény jámbor barátka.
S ki szerelmükről zeng, talán
Nem lesz az mindig csalogány!«

Békei Artur.

Csernajeff diadalhíre Alexináczból.

— Törököt fogtam.

— de ereszt!

Anthropologia.

Egy a zoológiában nagyon jártas darwinista tanár mindig nagy tárgyszeretettel, mondhatni nagy lelkesedéssel praelegált az állattanból; ellenben hasonló alkalmak kapcsán az anthropológiáról szóló értekezéseiben mindig csak egészen állati szempontból szokta volt az embert mérlegelni és tárgyalni. Szóba jövéen e szokása valamely társaságban, egy ultramontán tanártársa következőleg jellemezte:

»Ez az ember a barmokról úgy szól mint egy ember; az emberről pedig úgy beszél mint egy barm.«

(No ezt a viczet bizonyosan átveszi az Üstökösből a Magyarállam!)

Ghiczy-adoma.

— Kár ezért a Wächteréért, hogy főispánná lett; szól őszinte sajnálkozással a képviselőház elnöke: nagyon szorgalmas jegyzője volt a háznak.

Azzal odafordul egy másik képviselőházi jegyzőhöz s azt a bókot mondja neki, hogy »te belőled, kedves barátom, nagyon jó főispán lenne.«

Barátom albumába.

Megcsalt ő már téged is,
Ugy bánt veled, mint velem
Elmehetsz te is oda,
A hol a — füge terem.

Öreg Praeci.

P A P O K R Ó L.

Milyen a jó pap?

Amost aranymisézett tihanyi perjel életéből jegyeztünk fel két vonást, a miből lehet sejtteni, hogy milyen az egész ember.

Persze, hogy minden pénzét szegény embereknek adja ki kölcsön. Persze, hogy azok soha se fizetik azt neki vissza. Sőt azt beszélük róla, hogy nem az adósai fizetnek neki a tőkétől, hanem ő fizeti a kamatot azokról. A mi nem volna képtelenség; mert hiszen rendszeren az adós a szorult ember, annak esik a fizetés. Hanem hát ez így volt. A többek között adott ő kölcsön egy polgártársának ötvenöt forintot, irást is kapott róla. Sok idő múlva aztán összékerül az adósával, s mondja neki, hogy már legalább azt az öt forintot megadhatná, hadd maradjon kerek szám. A polgártárs tréfára fogta a dolgot, s azt felelte, hogy ha azt akarja a tisztelendő ur, hogy kerek szám legyen, nála az irás, törölje ki belőle az öt forintot, mingyárt kerek szám lesz. E vakmerőség még is sértette az öregurat, s panasza adta a keresetét a járásbíró elé — t. i. csak a kérdéses öt forintért. Az megidézette a polgártárust. Nehány nap múlva aztán káp a járásbíró a perjeltől két akó bort, meg egy levelet; a miben felkéri, hogy már csak még se exequálja azt a goromba adósát: inkább kitorlí az irásából azt az öt forintot, a járásbírónak pedig ime küld két akó bort, a z é r t, h o g y n e b á n t s a s z e g é n y a d ó s á t! — Ide kellene a hitelezőknek járni akadémiára!

Egyszer meg hirül hozzák neki, hogy egy tolvaj nyúl garázdálkodik a káposztáskertben. Veszi az öreg ur a puskáját, hogy majd ő ráles. Meghúzza magát a bokorban s vár szörnyű nagy időkig; de a nyúl csak nem jön. Egyszer megunja a dolgot, hideg volt, nagy szél fujt, felkel, hogy hazamenjen. Hát a nyúl akkor ugrik ki köpönyegje alól, a hova legbiztosabbnak tartotta elbújni ebben a kriminalis időben. — Még az oktan állat is tudta, hogy ott lesz legjobban megőrizve minden veszedelem ellen. Persze, hogy nem lőtte meg.

Megjegyzendő, hogy Egyed bácsi a legcsikorgóbb télen sem viselt soha bundát, s télen nyáron a felkelő nappal együtt szokott kelni.

Csak szépen sorjában.

S. e—i érsek tudvalevőleg nagyon szeretett élcelődni. Annál kevésbbé szerette azonban az obligát dikciózásokat és rikmusmondásokat.

Egyik főpásztori körutja alkalmával valamely falusi iskolát meglátgatván, az eleve értesült iskola-mester üdvözlő orátiót tanított be egyik növendékével. Amint a szegény gyermek épen hozzáfog a belépő főpap fölköszöntésének izzasztó munkájához, egyszerre csak a mester tehenének otthon maradt borja busongó bögéssel elkezd az ablak alatt belebeszélni az ünnepélyes köszöntőbe.

— Kedves fiaim, szólal fel a kedélyes főpap mosolyogva, — csak szépen sorjába egyenként mondjátok el a mondókákat, mert ha egyszerre ketten is beszéltek, bajosan bírlak benneteket megérteni.

Durae capacitatis homo.

Mózes csodatételeiről beszélvén a káplán az iskolában, kérdi a discipulust: Tudod-e kis fiam, mi az a csoda?

— Igenis nem tudom.

— Majd mindjárt megmagyarázom én neked, vigyázz csak ide. Ha te például a napot éjszaka látánád az égen, mit mondaná hozzá?

— Azt, hogy a hold.

— De ha azt állítanák, hogy ez nem a hold, hanem a nap: mit szólnál akkor?

— Azt mondanám, hogy hazugság.

— Ejnye be nehezen érted meg a dolgot! De tegyük fel, hogy én, a kis sohasem szoktam hazugságot mondani, magam mondanám, hogy ez nem a hold, hanem a nap: akkor csak nem mondanád azt hogy hazugság, ugye?

— Persze hogy nem.

— Nos látod? hát mit mondanál erre?

— Hát izé, azt mondanám, hogy tisztelend ur bizonyosan részeg, azért mond ilyen bolondot.

Különös ritkaság.

Van az esztergomi káptalan tagjai közt egy kanonok, ki minden alkalommal kitünteti — határtalan fősvénységét.

Egy alkalommal, — nevezzük P-nek, — hivatalos volt a herczeg primás asztalához, hol a tokaji é-

finom pezsgő annyira felpeszdité az öreg úr aluszékony vérét, hogy ebéd végeztével egy hatost akart a felszolgáló inasnak elismerésül kezébe csúsztatni. Homályosodó szemei azonban nem vették észre, hogy a ranyat nyomott a szolga markába.

A szolga bámultában majd sóbálványnya változott, s alázatos kézsókkal köszönte meg a kegyes adományt. Az udvari szolgák nem hitték el elbeszélését, s csakhamar rendőri közegeknek kellett közbejönni, hogy e hihetetlen nagylelkűség valóságáról meggyőződjenek.

A primás is rá jött a sok suttogás okára, s kicserélteté a corpus delictit, mely most gyűjteményében a raritások között foglalt helyet.

S mikor meg-megmutogatja a primás, úgy mutatja be hogy — »ritkább mint a fehér holló.«

CSENDÉLET.

HUNYORGATÓ csilagsereg
 Álmosan néz füre, fára,
 A vén bakter, a sárga hold,
 Bután bámul a világba.

A kutya meg őt bámulja,
 Mint egy ábrándos poéta
 S annak rendi-módja szerint
 Meg is ugatja a czéda.

Zsuzsi néni, Sári néni
 Egymást tubákkal kínálva
 Panaszkodnak, hogy a tojás
 Mégis íszonytató drága.

A két bácsi politizál,
 Védelmezi a törököt,
 És a szerbust és a ráczot
 Faricskálja, mint a tököt.

Az urfi meg elosonva,
 Füttyörészget egy czeperlit,
 Besompolyog a korcsmába,
 S megereszt egy gyöngé ferblit.

A czingogó szárnyaséger
 Ide-oda repültében
 Megakad a kisaszszonyka
 Magas chignonos fejében.

És ordít rá ő nagysága,
 A két néni visit, zokog,
 A bácsik meg káromkodnak,
 Tiprott farkú macska nyivog.

S ha a megsüketüléshez
 Valami táncz még hiányzik,
 Tesznek róla, a szép Tini
 Keservesen zongorázik.

Versényi György.

Még egyszer „Teszemfel“ ur.

B. uramnak, M. városa polgáranak, kendvencz szava járása a »teszem fel«, kell vagy nem folytonosan használja. Történt, hogy néhány évvel ezelőtt tornyot építtetett az egyház; s B. uram mint buzgó egyháztag naphosszat ott lábatlankodott a kőművesek között, kiabálva rájuk minduntalan: »teszem fel ezt a téglát nem jól tette le;« »teszem fel ide több cémentet tegyen.« sat.

A kőművesek nem mertek vele kikötni, egyszer azonban a pallér türelmének elszakadt a fonala; midőn B. minden ok nélkül neki fordulva kiabál rá: »Mért nem csinál itt rendet teszsemfel; maga is csak a napot lopja teszsem fel?«

— Letakarodjon innen az ur, a ki áldója van!
 — mond a feldühösített pallér, — mert ha az ur felteszi, én meg úgy leteszem az urat innen a toronytetőről, hogy fogadom, nem áll lábra: itélet napig.

El is ment »Teszemfel«, s a kőművesek békén dolgozhattak.

F A K O V A K.

A költő.

Kérdék Dallhadit egykor, hogy kedvellé-e Schillert?
 Vég nélkül! — felelé, — ha hegyi, és ha kiforrt.

Irénnék.

Egy kis hajfürtöt kér tőled Irénke, imádod.
 Adj neki, kérlek, hisz még hütelez a frizör.

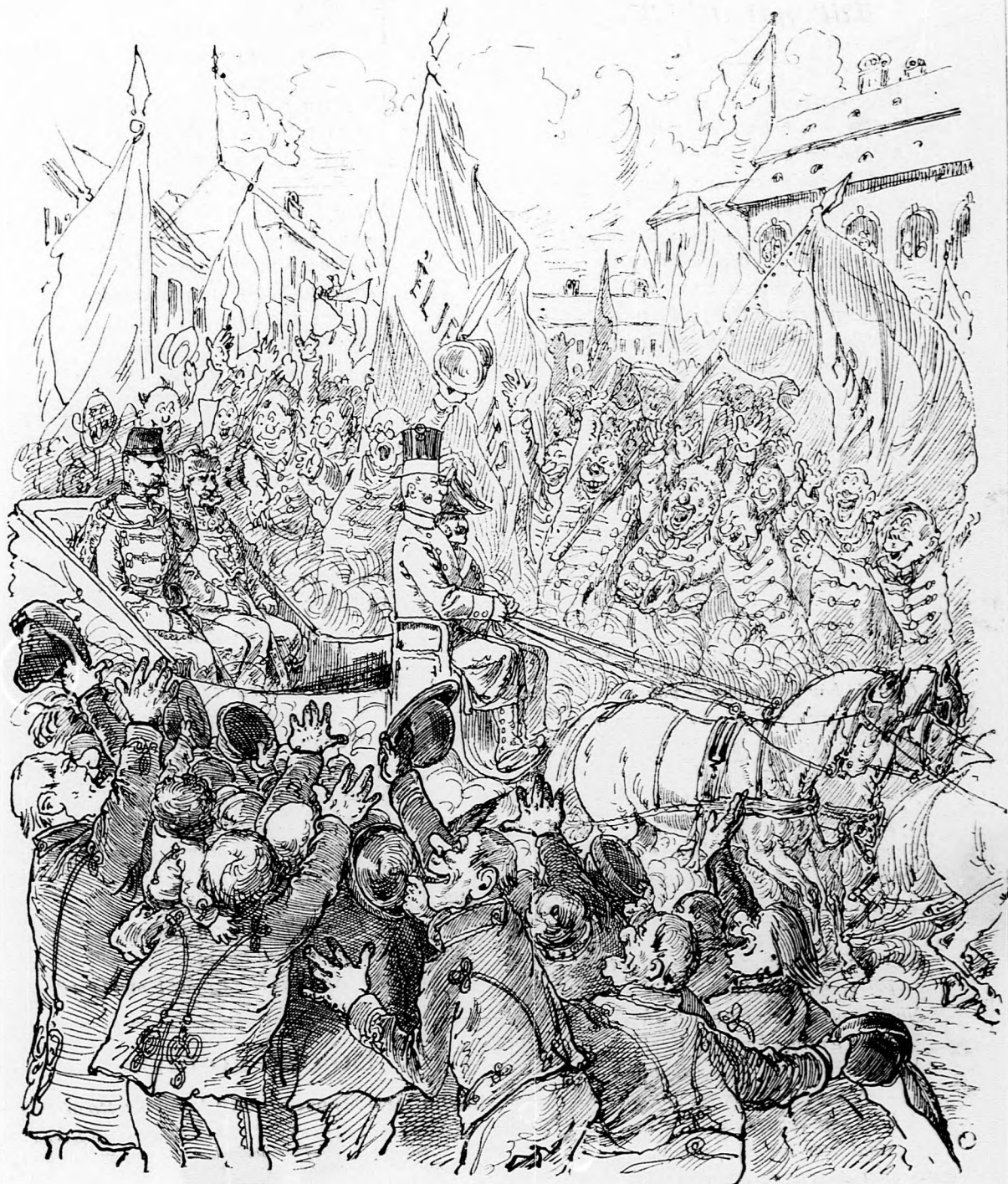
A KIRÁLY LÁTOGATÁSA.

Teutsch **superintendens.** Tekintse felséged kegyesen: ez a kép a szászok bevándorlását ábrázolja Magyarországra.

I. F. J. Szép. Szeretnék már egy olyan képet látni, a melyen kivándorolnak.

NAGYSZEKENBEN.

— Aztán mindig ebben a kosztümben lássalak, szászok!

Európai helyzet.

MONTENEGRÓ Szerviával
 Egyesülten harczra szállott,
 A félholdat hogy leverje,
 A Drináig meg sem állott.
 Felriad hát szenderéből
 Törökország, s talpra áll,
 Szerte pillant, s bösz dühében
 Meg-meg rengett ősz szakála.
 Amde megrendült a föld is
 Merre harczí népe hágott,
 Győzelem követte kardját,
 Hol csak ellenére vágott.
 S így a kik Byzanczra vágytak,
 Megveretvén, meg sem álltak
 Csak Deligrád sánczínál.

Gorc sakoff most kombinálgat:
 »Összetűzni mint lehetne?«
 Semleges csak nem maradhat
 Emyi érdek közepette;
 Hátha tán a zavarosban
 Holmi jámbor birkát lelne?
 Gyapja bár egy csepp se volna:
 Csak egy »arany szarva« lenne...
 Küldi is hát csomó számra
 Szerbeknek az ápolókat,
 Szép ezüst pénzt bözsebökbe,
 Kiván nekik minden jókat.
 S mint mikor méh rajt ereszt el:
 Jönnék, genfi véd-kereszttel,
 At kell hát bocsátani.

Bismark ur meg egyre hallgat,
 Fél szemével jobbra lesve:
 Nincs-e ott a francziának
 Némi gyenge harczí kedve?
 Mert hiába! . . . — úgy tanultuk —
 — Nem kell érte messze menni: —
 A ki a mit elvesztett,
 Mind szeretné visszavenni.
 S mint a nyugvó himoroszlán,
 Most sebét nyösörögve nyalja,
 Majd felordít és a tájnak
 Minden vadját felzavarja:

Ugy emléke bús Sedánnak
 Fáj a büszke francziának
 Jó lesz hát úgyelni rá.

Hát az angol mit csináljon
 Így látván az actiákat?
 Tüsszög, s egyre készülődik,
 Féltnév a financiaikat.
 Mert azt tartja: — és helyesen —
 »Én csak a zsebemre nézek!
 A törökkel pénzem is vész,
 Legyünk hát a harczra készek.«
 Más része meg nagy kegyesen
 Gyülesezik s egyre mondja:
 »A kegyetlen, vad pogány nép
 Gyermekek s nők vérit ontja.«
 Gladstone ur ezt veti-hányja. —
 De Írország véres árnya
 Tekintetbe nem jöhet. . . .

Hát mi nálunk mi a nóta?
 Isten a megmondhatója!
 Bankó-kérdés, vámszerződés,
 Zsebürítő ágyuöntés. — —
 Memorandum hogy elpottyant,
 Állam-tengely nagyot kottyant.
 Ős búvárok túrnak, ásnak,
 Van keletje nagy ivásnak;
 S alighogy ök beállitnak,
 Szegeden meg kiállitnak;
 Nincs beszédnek hossza, vége,
 Sápád jó Dugonics képe;
 Dicsérgetik össze-vissza,
 (Szász is agyon alkalmizza.)
 Az lesz most a politikus
 — Legyen bármilyen fifikus —
 A ki jövendelni tudna:
 Mi történiék egy hét múlva?

Bolond gomba.

Adat a „Fővárosi lapok“ természettanához.

Az osztott szivben Vértesi Arnold elbeszélésében az mondatik, hogy »az ifju a fülemilét hallgatta, a lány pedig a Szent. János bogarkákat nézegette.« Bizony alkor már nem énekel a fülemile mikor őszszel a Szent-János bogárka világít, ha csak nem a Fővárosi lapok fedeztek fel olyan csalogányt! Annak úgy is több ilyen bogara van.

PestBuda 13./9

Az Üstökös egy olvasónője.

EGY PIRÓK MADÁRHOZ.

FEJÉBE vette egykor
Szegény pirók madár,
Hogy a hatalmas sassal
Merész versenyre száll . . .
S a mint megindúl : lebben
A s a s n á l sebesebben,
De ah ! rövid időre !
Lankad a piczi dőre,
S vihartól elsodorva
Remegve hull a porba —
Szegény pirók madár !

Fejébe vette később
Szegény pirók madár
Hogy ó a fülmilével
Dalos tusára száll . . .
Fütyönt, rikolt, kiáltoz
(Mint Árva tót, ha »áldoz«)
Szörnyen feszít a kába —
De ah ! de ah ! hiába !

Kegyetlen rossz a nóta —
S csak vers bíró azóta
Szegény pirók madár.

Fejébe vette aztán
Szegény pirók madár,
Hogy mint a büszke sólyom
Ő is vadászni jár.
Elhagyja odvas fáját,
Rejtett pirók-tanyáját
S kiröppen a mezőre !
A szánni méltó dőre . . . !
A vége az, hogy szépen
Megragadott egy lépen —
Szegény pirók madár !

Szánlak szivemből, hidd el,
Szegény pirók madár !
Ily sok blamáznak, gúnynak
Magad kitenni kár !
Csak élj te a csalitban,
Vagy cifra drót kalitban,
Diesérd a házigazdád,
Ha mogoró-vigaszt ad,
S mit cserepedbe raknak :
Őrülj a kender magnak,
Szegény vörös madár !

A veszedelmesebb invázió.

— Ha ezektől a muszka anyáczáktól se fut el minden pasa és basa : akkor csak-
ugyan legény a gáton ! Gyepre ! (P. Lonkay.)

Napi hírek.

= **Nagyon tetszettek** az archaeologusoknak a budapesti újabb középítkezések, írja a »P. N.« Elhiszszük. Archaeologusoknak kedvencz tanulmányai: a romok. Kár, hogy meg nem mutogatták nekik Herr Kochot — spiritusban.

+ **Flandria, Bazel és Metz** alapos ismerője, Szanszkritország felfedezője nem csak megírta, hanem még újra emlegeti történeti és geográfiai kritikáját! Szép tőle, hogy a mit egyszer megirt, akár hogy írta meg nem restelli.

— **Egy fővárosi lokálblattnyílt teréből:** Kerestetik 2-od—3-ad éves gimnazista, a ki a geografiából nem bukott meg. Feladata lesz a lap újdondász-szerkesztő-külföldészét felvilágosítani arról, hogy az európai nagyobb városok melyik országba tartoznak. Tiszteletdíjul versei nem csak kiadatnak, hanem magasztaltatnak.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

A táborban elesett szeretett Szerbeinkhez.

OH SZÉP alaku szerbek
Nálunk ti rácz nevűek,
Hogyha titeket látunk
Szinte for a mi (boszu) vágyunk
Ugy szeretünk titeket (nem látni)
Mint a földön senkiket
Már nevetekben a vics
Jaj de mulatságos kincse.
Ugy elbájoztok minket
Mind ti hü töröktököt
Meg is volt a segítség
Csak ugy folyt a vendégség
Ahányszor kapott vics rics
Mondtuk: kocsmáros terics,
Elmuladtunk reggelig
Mert be hatolt a szivig,
Megittuk az áldomást
Fogyatok ti ki folyvást
S amind ti veztetek el
Ugy ki minden vics szerbel,
Ne terülj el hazánkba
Te sok gonosz rácz fajta

Babi Márton.

A congresus rövid fogadtatása az indóháznál.

Jertek tárt karokkal várunk
Igaz hogy nincs sok lakásunk
De terítve van Loydba
Majd le ülünk ott egy sorba.
Nem zavar bennünket álom
Hogy ha bor van a la táblon.
Előre hát sok keverék,
A cilindert el ne verjék
Egymást pedig el ne verjék
No most forogjon a kérék.

Babi Márton.

Hivatalos irály.

B. szab. kir. város polgármesterétől

Tekintetes m. kir. Adóhivatal P. ban!

A tekintetes m. kir. Pénzügy Igazgatóság mult évi julius hó 26-án kelt 31741 számú tisztelt átiratára vonatkozólag a tek. m. kir. Adóhivatalhoz fordulván van szerencsém a nmlt. m. kir. Pénzügyministerium mult évi julius hó 19-én kelt 26079 számú rendelvényben I szám alatti jegyek nyolcz példányért egy évre tiszteletteljesen megkeresni, ezen jegyek iránti nyugta itt mellékletben által küldetvén.

B. 1876 september hó 11-én

W. s. k. polgármester

Egy miskolczi pinczéről.

Itt a világ közepe!
Ha nem hiszed gyere be;
Bort mérnek itt, literbe,
De nem adnak hitelbe.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— F. F. Ószinte csevégés; Az egyetemről; nem humoristikumok. Elmésszobor! — **A mi comódiánk:** »Szeretném tudni, kö-zönség anyádon e, vagy rajtam nevetet?« Hát mi hol nevéssünk. — **H—bágyi.** Adunk és adjuk. — **V. K. panaszos collegánkak, Bpest.** Nem értette abban a régi Üstökösben a gúnyort, a mi navítás. De az már több mint naivság, a »barátom« és »barátunk« közti különbséget nem látszani megérteni tudni akarni. — **Széplak. K.** Az apróságokból több beválik, a hosszabb közlemény ha be nem szorul kiszorul. Csak tessék kopogtatni. — **B. J. Sikerült!** — **Pozsony. F. K. Jeles species.** Beiktattuk. — **Miskolcz. Sz. T.** Az adoma jó, megjelenik. — **Gy—y l.** A javát kiszemeljük. Köszönet.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAIMÓR.

Státó utca 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS JÓKAI MÓR LAPJAIRA.

A HON.

Politikai napilap, esti lappal, a legnagyobb alakban.

Esteli tárczájában a legkitünőbb, s az ujabban világhírűvé lett külföldi írók elbeszéléseit hozza.

Jövő évnegyedben veendi kezdetét benne Jókai Mór nagy regénye „EGY AZ ISTEN” czimmel.

A HON előfizetési ára:

havonként	2 frt.
évnegyedre	6 „
félévre	12 „

A magyar nép legkedveltebb humorisztikus lapja,

az

ÜSTÖKÖS.

JANKO JÁNOS genialis karrikaturáival.

Megjelen hetenként, ára:

évnegyedre	2 frt.
félévre	4 „

Az előfizetési pénz e négy lapra az **Athenaeumba** küldendő. Budapest, Barátok tere 7.

Az

ÉLETKÉPEK.

Szépirodalmi, művészi és társaséleti napilap, képekkel.

Az Életképek nagy nyolczad réten jelenik meg, 8—10 oldalon, a legkitünőbb irodalmi erők közreműködésével. Az eddig megjelent számokban **Vámbéri, Dux, Pulszky, Téfi, Jókai**, s mások munkái jelentek meg.

Jókai minden apróbb műveit az Életképekben közli.

Minden vasárnapi szám művészi kivitelű **képeket** hoz.

Előfizetési ára:

(juniustól szeptemberig). 6 frt — kr.
évnegyedre 4 „ 50 „
félévre 9 „ — „
egész évre 18 „ — „

Politikai néplap.

az

IGAZMONDÓ,

különösen szem előtt tartja a politikai értesítéseken felül a nép ismeretei terjesztését, s TÁRCZÁJÁBAN mindig sziv és elmeképző olvasmányokat hoz.

Előfizetési ára:

évnegyedre	1 frt 25 kr.
félévre	2 „ 50 „
egész évre	5 „ — „

Az Athenaeum könyvkiadó-hivatalában

Budapesten (barátok-tere, Athenaeum-épület) megjelent s általa minden hiteles könyvárusnál (Bécsben Goricheek, Stepfansplatz 6.) kapható:

KELETI ÉLETKÉPEK.

Irta
Vámbery Ármin.

418 lap, ára 2 frt 50 kr.

Vámbery legújabb munkája a »Keletről« az ázsiai moszlim, de kiválsban az oszmán-török nép szokásai, nyilvános és magán életének egy olyan lü és vonzólag irt képét nyújtja, melyet csak az képes adni, ki mint hazánkba több éven át a török és persa társadalom minden osztályával szoros érintkezésben állott, és kit a művelt világ már régóta mint specialistát ezen téren elismert.

VÁMBÉRY ÁRMIN közép-ázsiai utazása, melyet a Magyar Tudományos Akadémia megbizásából 1863-ban Teheránból a Turkman sivatagon át, a kaspitenger keleti partján Khivába, Bokharába és Szamarkandba tett és leirt. Második javított és bővített kiadás. Kilencz képpel. Ára 3 frt 50 kr.

VÁMBÉRY ÁRMIN. Oroszország hatalmi állása Ázsiában. Történeti tanulmány, Ára 60 kr.

Bethlenfalvi

GRÓF THURZÓ GYÖRGY LEVELEI

nejéhez

Czobor- zt-Mihályi Czobor Erzsébethez.

közrebecsátva

ID. GR. ZICHY EDMUND,

árvai uradalmi teljhatalmu igazgató megbizásából.

A két kötet ára 4 frt.

A jelen munka Thurzó György náornak hat százas leveleit tartalmazza, melyeket huszonhét esztendő lefolyása alatt (1590—1616) a táborból, az országgyűlésekről és az udvarból nejéhez intézett. A Thurzó nemzetség árvavárljai levéltárból és a M. Tud. Akadémia kéziratgyűjteményéből vannak közrebecsátva. Mindannyi magyar nyelven van írva.

A gyűjtemény, mely a maga nemében egészen páratlanul áll, több szempontból bir nagy értékkel és sajátos érdekességgel. Az abban közlött levelek bepillantánunk engednek egy kiváló történeti alak kedélyvilágába. Figyelemmel kísérhetjük az oltártól a sirig a család viszonyát, melynek az évekkel bensősége mindig fokozódik. Szemeink előtt áll egész közvetlenségében a XVII. század elejéről egy főrangu magyar háznak élete és gazdálkodása, mely nemes egyszerűségével, patriarchális jel emével és mindenekfelett magyar szellemével vonzó képet nyújt.

De nemcsak a hazai erkölcs és művelődés-történet nyert ekként jelentékeny gyarapodást; a török elleni hadjáratoknak, a magyar országgyűléseknek, a Bocskai felkelésnek és a bécsi békealkudozásoknak történetére is új világosságot derít.

Miként a történetíró haszonnal, ugy a nagy közönség és különösen a magyar hölgy-közönség élvezettel fogja e munkát olvasni.

A történeti bevezetés, mely a munka élén Thurzó György életrajzát adja, a leveleket beleilleszti a köztörténet keretébe és akként azoknak megértését és méltatását lényegesen elősegíti.

Carilés leánya.

Regény

Irta **Co'omb asszony.**

Francoziából: **U. Ilona.**

A regény ajánlására elég annyit fölemlitenünk, hogy azt a francia akadémia megkoszoruzta.

A kik az egyszerű, nemes, de e mellett érdekfeszítő olvasmányokat kedvelik, azok gyönyörrel fogják olvasni e művet, melynél maradandóbb értékűt nem sokat mutathat föl a modern francia szépirodalom.

Különösen az anyák figyelmébe ajánljuk, kik leányaiik számára keresnek érdekes, mulattató olvasmányt. Az ugynevezett »ifjúsági iratok« legnagyobb része azon bajtan szenved, hogy kevéssé ragadják meg a már felszördültebb ifjúság figyelmét s az mohón vonzódik az érdekesebb regényekhez. A »Carilés leánya« az ifjúság számára irt regény, s hogy lekötö a figyelmet, annak bizonyosságul elég az idéznünk, hogy mind a francia eredetit, mind a magyar fordítás először is hirlap közölte.

Ára igen jutányos, csak 80 kr.

Egy nagyvilági házasság.

Regény.

Irta **Feuillet Octáv.**

Francoziából **U. ILONA.**

Az »Egy szegény ifju történetének« szerzője, kinek regényeit és színműveit a magyar olvasó-közönség is oly nagy érdekeltséggel fogadja, a »Revue des deux mondes« számára f. é. szeptember és october hónapjaiban új regényt irt, mely immár magyar fordításban is megjelent. Czime: »Egy nagyvilági házasság.« Érdekteljes, nagy hatásmű. Párisban három hét alatt tíz kiadást ért. Egyes jeleneteit, a szellemes francia tárczaíró, Wolf Albert, a regényirodalom legszebb jelenetei közé sorozza. Ilyen az a jelenet, midőn a férfiú, kit a regény hősnője szeret, az örvény szélén álló hölgyhez e sort írja: »ön holnap nagyon boldogtalan lesz!« — A nő felbredése, nemes küzdelme a legtalálób, legmeghatóbb rajz, a mely valaha regényiró tollából kikerült. A fordítás kitünő. A díszesen kiállított mű ára csak 80 kr.

RAYMONDE.

Regény.

Irta:

Fordította:

Theuriet André.

Sasvári Ármin.

Ára 90 kr.

A művelt lelkü olvasó, ki a regényirodalmat nem tekintí gyári készítménynek, ki nem azért vesz kezébe regényt, hogy idegfeszítő képtelenségekkel felizgassa kedélyét: gyönyörködni fog e költői tollal irt elbeszélésben, a búbajos leírásokban; vonzódni fog a szereplő rokonszenves alakok iránt, érdekelni fogják a mesterileg vázolt lelki állapotok, küzdelmek; feszült figyelemmel fogja kísérni a minden részében gondosan szövött, művészileg elbeszél, lebilincselő mesét; megelégedetten teendíle valóban poeticus munkát.